

[Hans Hansen (Rørby).]

til lovforslaget, når det kommer tilbage fra det udvalg, der nu skal behandle det. Vi erkender, at det indeholder et fremskridt, idet man vil sikre de lyttervalgte flertal i rådet. Men vi ønsker direkte lyttervalg af alle rådets medlemmer og dermed ansvaret for radioens drift og udvikling placeret hos lytterne, hvor det rettelig hører hjemme.

Hvad angår faren for, at valget ikke skulle blive hemmeligt nok, har allerede forskellige ordførere hævdet, at det heller ikke er hemmeligt nu. Men hvorfor skal vi have hemmelighedskræmmeri i forbindelse med valg af radiatorådet? Der er ingen grund til at tage så tungt på det. Hvorfor kan man ikke simpelt hen lade en del af licenskortet være stemmeseddel, således at denne del skal sendes ind til optælling, idet man altså lader det være reglen, at de, der betaler licens, har stemmeret? Hvem det er, vil fremgå af kortene, og man kan så lade stemmerne optælle, uden at der behøver at være store kunster forbundet dermed.

Vi vil naturligvis støtte den forbedring, der indeholdes i det foreliggende lovforslag; men vi ønsker som sagt, at hele radiatorådet bliver valgt af lytterne, og at de får ansvaret.

Undervisningsministeren (Bomholt): Lytterorganisationerne er i dag blevet hyldet i mange ord; men samtidig søger man fra flere sider faktisk at strangulere dem. Det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) udtalte endog, at lytterorganisationernes rolle er udspillet; jeg for mit vedkommende tror nu, at lytterorganisationerne har et længere liv foran sig end Danmarks retsforbund — sådan kan enhver have sin tro.

Det var interessant at lægge mærke til, at der blev fremført meget få argumenter til forsvar for den foreslåede valgordning. Det var i virkeligheden meget få argumenter, der blev sat op imod den kritik, jeg lod komme til orde overfor de forskellige punkter. Der var 2 grundopfattelser: den ene, repræsenteret af venstre og det kon-

servative folkeparti, fastholdende det, der kunne blive tilbage af forslaget, og den anden, repræsenteret af det ærede medlem hr. Steen, der ønskede, at folketinget skulle være valgforsamling. Vi må nu se lidt nærmere på tingene.

Det ærede medlem hr. Harald Niensens tale var af stiltfærdig karakter. Det ærede medlem gik uden om de hårde problemer og erstattede argumenter med venlighed. Hvem skal stemme, spurgte det ærede medlem sig selv, lidt forbavset. Og svaret syntes at være, at kun de, der har licenskortet i hånden, kan stemme. Det ærede medlem skød en række meget alvorlige problemer til side; men de lader sig ikke i det lange løb skyde til side; der skal gøres op med dem, og i det øjeblik, det ærede medlem for alvor vil tænke disse ting igennem, vil han komme til at standse overfor lige så mange spørgsmålstejn som undertegnede. Der findes selvsagt interesserede udenfor lytterorganisationerne; men med de venlige ord om lytterorganisationerne in mente skulle det vel være muligt for de forskellige at finde en organisation, der kunne tiltale dem, og som på væsentlige punkter varetager deres interesser. Jeg mener, at lytterorganisationerne har udført og stadig udfører et værdifuldt arbejde, og jeg kan ikke se, hvorfor mennesker ikke fortsat skulle kunne tilslutte sig dem.

Det ærede medlem sammenlignede radiorådsvalget, det påtænkte, med en urafstemning. Det er et helt forkert sammenligningsgrundlag. En urafstemning vedrører ganske bestemte navngivne personer med ganske bestemte fællesinteresser. Licensen derimod dækker et uklart antal personer, et meget forskelligt antal, og det er vilkårligt, om den ene skal stemme fremfor den anden. Det er systemets achilleshæl.

Det ærede medlem gik heller ikke for alvor ind på problemet om valghemmeligheden. Der er jo meget stor forskel på den frie tilslutning til foreningerne og de medlemslister, man der optages på, og så et lovfæstet valg, hvor valghemmeligheden